

# Foaia Diecezană

Organul eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

<p><b>Prețul abonamentului:</b></p> <p>Pe un an . . . . . 240 Lei          Pe jumătate de an . . . . . 120 Lei          Pe un pătrar de an . . . . . 60 Lei          Un număr . . . . . 5 Lei          Pentru străinătate pe un an . . . . . 300 Lei</p>	<p><b>APARE DUMINECA</b></p> <p>Manuscrisele nu se inapoiează și se adresează redacțiunii „Foaia Diecezană”, iar banii pentru abonamente și inserațiuni se trimit administrațiunii „Tipografia și Librăria Diecezană” în Caransebeș.</p>	<p><b>Prețul inserțiunilor:</b></p> <p>Pentru publicațiuni oficiale, concuurse, edicte etc. publicate de 3 ori, dacă conțin până la 150 de cuvinte, 120 Lei, până la 200 de cuvinte 180 Lei, de aci în sus 200 Lei</p>
--	--	--

## „...Muta tragedie a preoțimii...”

Induioșetor m'a impresionat constatarea dela rubrica „săptămânii” a părintelui Traian Constantin, că preoțimea trăește... o mulă tragedie. Grav și profund adevărat. *Intr'o țară burghezo-capitalistă, cu o biserică având organizația canonică perfectă (de zece ani suntem biserică patriarhicească), împânzită de societăți și asociații religioase în care miniștri de azi și cei de mâine ocupă locurile de frunte, într'o asemenea țară, preoțimea trăește în mare și neagră sărăcie.*

Târfită în jocul nefast al politicii de partid, preoțimea aceasta a fost rând pe rând și sistematic batjocurită, apoi strâmtorată din ce în ce până când în cele din urmă a fost adusă la sapă de lemn. Astăzi preoțimea duce un trai de mizerie, lipsind doar rugul sau ștreangul ca să nu ne deosebim întru nimic de țările lui anticrist.

Și cecace e mai trist și mai dureros, această mare tragedie se desfășoară într'o tăcere — s'ar zice maiestuoasă — în faptă profund mișcătoare: o tragedie mută.

Străbătând satele în zi de lucru sau cercetând pe preoți la ei acas în satele lor, în viața lor intimă, îl vezi pe preot de-a valma lucrând cot la cot cu oamenii din sat sau întreținându-se cu ei la vorbă: așa își câștigă ei pâinea de toată ziua, cu prețul prestigiului lor; așa își potolesc desigur și durerea pe care tristețea din față o trădează tot așa de ușor ca și anemicile discuțiuni ce le provoacă sau le întrețin cu alții.

La sate și în zilele de lucru îl poți cântări pe preot; numai acolo poți vedea surprinzătorul grad de depresiune al acestei urgisite tagme. Nu preotul de oraș (din cari noi nu avem), nu

preotul traficant de cioareci sau de vagoane cu aramă este criteriul de judecată al preoților; cei mulți, cei cari trăesc în muncă intensă sub scutul searbăd al anonimatului, aceia constituie adevărata tagmă, restul e șgură, excepții, cu cât mai rare, cu atât mai odioase.

Munca și privațiunile îi dau preotului pecetea de modestic, de stângăcie chiar, iar astăzi par a-i da și lipsa de concurs, de apreciere din partea factorilor competenți, lipsă care a dus-o la marginea râpei.

*Preoții nu au voie să-și ducă tragedia în mușenie! Tragedia preoților este un preludiu al tragediei Bisericii!*

Preoții au făcut jurământ să păstreze și chiar să sporească patrimoniul primit prin punerea mânilor Arhiepiscopului și singhelia dată. Ei nu au voie să slăbească un moment rezistența, ci înșiși să opună rezistență la opintelile răufăților. Preoții la un loc constituie o tagmă; au o organizație pe țară sau barem pe mitropolie, au în truntea eparhiei pe Episcop și consistoarele, pe tracte au protopopii și mijlocul de a se întruni în fel și fel de conferințe. De ce nu pun umăr la umăr într'o solidară pornire cu organele lor mai mari, ca să urnească dela ei nourii atâtor amenințări și umiliri. Omul mișcându-se e tare, stând în mușenie nu valorează nimic, nu face nimic...

Cu glas tare preoții să-și plângă necazul lor, să înfierze pe răuvoitorii și răufăcătorii lor! N'au voie să se bocească, dar au datoria să lupte. Cu decență și demnitate, să lupte. Și aceasta, ca să fie auziți, așa cum eu am auzit pe un preot care-mi spunea „nu mai am ce să mănânc!”

Cei vinovați vor avea atunci de gândit asupra tragediei preoțimii!



## Frământări în Biserică.

Succesul unei armate depinde nu numai dela înalta ei treaptă de pregătire materială și sufletească, ci și dela măsura în care își cunoaște pe dușmanii săi. Nu e tot una ori de cunoști, ori nu cunoști terenul țării dușmane, obiceiurile, patriotismul și tot felul de a gândi al dușmanilor. Dovada cea mai bună ne-o oferă războiul mondial, când popoarele s'au războit între ele nu numai cu armele materiale ci poate și mai mult, cu armele sufletești.

Fieștecare popor a căutat să exploateze în favorul său slăbiciunile sufletești ale celuilalt.

De câte ori iubirea de argint într'o parte sau alta nu a costat viața a zeci de mii de oameni și a zeci de mii de familii odată cu ei. De câte ori minciunile sămănate cu o stăruință diavolească de dușmani, nu au reușit să infecteze sufletele cu descurajare și cu nemulțumiri, slăbind puterea de rezistență și luptă a cutărui popor.

Dușmanul a pipăit cu grije să vadă unde e mai slab frontul, nu numai pe terenul de luptă, ci și în viața sufletească a rivalului său și acolo unde a crezut că este partea cea mai slabă acolo a tras mai pogan și cu ghiulele și cu tentația. În războaie curge egal de îmbelșugat sângele, care înalță, și aurul, care coboară și încâtușează cugetarea și simțirea cinstită.

Biserica, scumpa noastră Biserică strămoșească, care și ea este o armată pururea în război, trebuie să țină cont de condițiile esențiale ale unei lupte, care vrea să se termine cu isbândă. *Pe noi ne interesează nu numai ce vorbește societatea despre Dumnezeu, Biserică și preoți ci și aceea ce gândește în intimitatea ei.* Avem o sumedenie de credincioși cari spun că nu dau nici un ban pentru susținerea bisericii. Nu-și permit ca vre-un strop din munca și sudoarea lor să cadă în talgerul bisericii. Va fi dureros dar pentru a fi în curat cu situațiunea sfintei Biserici, trebuie să-i numere. Avem leghioane de creștini botezați, cari au căzut în necredință și în dispreț față de maica lor Biserică.

Sunt cu miile indiferenții pe cari simplamente nu-i interesează nici o chestiune religioasă. Rămân apoi la urmă cei ce combat direct Biserică și credința, dorind să le înlocuiască simplamente cu știința omenească. Numărătoarea tuturor categoriilor de necredincioși este firește neplăcută, dar foarte folositoare, ca să ne cunoaștem în fine terenul de muncă pe care ne mișcăm, fără nici o floricea de optimism. O Biserică, ca să poată fi far de lumină și izvor de mângâiere, cum se cere, are lipsă de întreg

concursul material și moral al fiilor săi. Ce poate să însemne biserica pentru acei credincioși ateii, cari nu se îngrijesc fără ragaz de înfățișarea ei frumoasă externă și internă sau chiar o lasă în păraginire?

Ce forță spirituală poate reprezenta biserica pentru acei creștini, cari în zilele de Dumineci și sărbători o lasă goală, plângându-i păreții și chipurile de pe ea.

Propovăduirea ortodox-română a învățăturilor creștine trebuie să fie răsunătoare și convingătoare în zilele de azi. Trebuie să batem la ușile celor ce nu vreau să știe de ajutorarea materială a Bisericii și să-i convingem, că prin nepăsarea sau zgârcenia lor neînțeleasă, sunt ruinătorii fără milă ai altarelor noastre. Cu ce fiori de groază au cetit mulți creștini de ai noștri cum se năruesc sub dinamită biserici și mănăstiri venerabile în Rusia. Dar în fond este acelaș lucru ori dai cu dinamita în biserică, ori o lași prin lipsa ta de jertfă să se năruiască încetul cu încetul. Apăsarea conștiinței este egal de grea și într'un caz și în altul și mijloacele de distrugere ale Bisericii sunt identice, fiindcă ce-i dincolo dinamita, aici este inima pietroasă și surdă.

Tactul pastoral nu poate înghiți adevărul, care trebuie spus cu curaj creștinesc verde și limpede. Să mâncăm, să bem, să ne veselim și să ne îmbrăcăm în porfiră și vison este o lozincă foarte seducătoare, dar durere că timpul acestui trai îmbelșugat și nepăsător nu ține mult și este de multe ori fără de veste urmat de morhuri și nenorociri în cari numai Biserica ne poate oferi ușurare. Și cine crede, că Biserica și credința sunt mofturi, să nu se mulțumească cu aceea ce spun la repezeală profesorii de istorie, ci să citească amănunțit viața și soarta puternicilor din lume și va vedea cât de grele au fost acestea în cele mai multe cazuri și ce liniștiți și ce mulțumiți au trăit până la moarte adevărații creștini, ori cari au fost loviturile din viața lor.

Și tot așa de vădit trebuie să grăiască Biserica noastră și celor indiferenți și dușmani declarați ai săi. Dece atâta zahariseală și ocire a adevărului.

Oamenii de odinioară au fost foarte veseli și își permiteau glume pe contul lui Hristos când îl duceau să-l răstignească pe Golgota dar tot așa de adevărat este că s'au întors foarte îngândurați dela răstignire. Ciudat lucru, le era grozav de frică de Învierea pe care o tăgăduiau cu înverșunare. Și vai de capul lor, fiindcă Iisus Hristos a înviat. Dacă societatea modernă își bate joc de suferințele Domnului

și nu crede în sfânta lui Înviere nu are decât să o facă, ca apoi să regrete adânc, pentru că indiferent de ce crede această societate, Domnul nostru Isus Hristos are stăpânirea în cer și pe pământ. Adevărurile și judecățile spuse de El trăiesc, se manifestă și cârmuiesc și azi.

Deci până când preoții noștri înspăimântați de opoziția lumii vor vorbi pe scurt, moale și fără curaj deplin despre puterea lui Dumnezeu, care nu se sinchisește de discuțiile oamenilor, nu e mirare că societatea, stăpânită de duhul lumii acesteia, nu le permite să poarte o haină cumsecade pe ei, nu le admite să aibă și ei baremi de zile mari o pâine albă pe masă și îi va judeca nu ca pe niște slugi ale lui Dumnezeu ci ca pe niște oameni cari cer pomană. Vai cât de departe cădem de cuvintele Mântuitorului „Ear cât pentru voi și perii capului vă sunt toți numărați. Drept aceea nu vă temeți“. Iată că am ajuns vremea când trebuie să răspundem cu toții răspicat și clar. Apă zaharisită sau adevărat duh creștinesc. Ploconeli în fața oamenilor sau urmarea lui Hristos. O pășire energică a preoțimii îi va aduce un timp cumplit de foame și de sete, dar numai un timp, după care va urma învingerea, dar cu apa zaharisită în loc de creștinism pururea vom umbla ruptși și flămânzi, fiindcă nu suntem nici cu Dumnezeu, nici cu oamenii.

Dr Ștefan Cioroianu  
protopop ort. român

## Un gânditor oriental:

### Rabindranath Tagore.

De: Prof. C. Rudneanu.

Rabindranath Tagore în cele ce urmează ne arată concepția vieții europene și îndeosebi războiul mondial a lăsat urme adânci pe cari le remarcă Tagore:

„Știința modernă ne-a familiarizat cu geografia lumii, dar nu ne-a apropiat de om.

Noi cercetăm continente streine, noi observăm dar nu trăim. Noi cercetăm în pripă tipuri generale și disprețuim indivizii.

Am avut ocazia să vizitez o parte a regiunilor devastate în Franța. Acolo-i o pustiire lentă, însemnată încă de încrețiturile scorburoase ale durerii, luptele cu moartea — dela care nu ne-a rămas decât urmele lugubre, făcând să izvorască în spiritul meu viziunea unui demon gigantic neavând nici formă, nici înțeles, totuși prevăzut cu două brațe capabile de a distruge, zdrobind și sforăind cu o gură deschisă și rapace, cu creier capabil de multe planuri și

comploturi. Era întruparea pasiunii aparținând vieții fără a avea abundență, a fost inamicul cel mai teribil al vieții.

Occidentul în raporturile sale cu noi, e *egoismul* și *utilitarismul* încarnat, fără nici o urmă de umanitate. Occidentul cu adevăratele cuprinse de spasmuri, de utilitarism nemăcat a slăbit seva Orientului și intrigile au semănat ura și durerea indignând pe locuitorii săi. Occidentul vine la noi nu cu imaginația creatoare care unește, dar cu voința pasiunii, pasiunea puterii și a bogățiilor. Eu am avut darul de a fi intrat în strânse legături cu occidentalii ambelor sexe, și am împărțit cu ei suferințele și aspirațiunile lor. Am văzut că ei caută pe acelaș Dumnezeu pe care-l caut și eu. Sunt convins că dacă lumina cea mare a credinții se întinde și în Europa, orizontul Orientului se va întuneca în semn de doliu. Mărturisesc fără a suferi de orgoliu că în această epocă rassa orientalilor a primit misiunea ca să învețe lumea, grație științii, stăpânirii legilor naturale va trebui să elibereze sufletul uman închis în întunecatul teren al materiei, pe de altă parte simțesc profund că în Occident ideea colectivă proeminentă n'a fost creatoare. Faptul însemnat al epocii actuale e, că Occidentul și Orientul s'au regăsit. Lumea naturală stă în mâna Orientului. Aceasta însă se va distruge dacă nu se va așeza pe o creațiune umană frumoasă. Creațiunea aceasta constă în știință, căci geniul creator e idealul spiritual al omului“.

Din cele expuse până aci, critica adresată Europei de Tagore e evidentă. Europeanii sunt oameni de știință, inventatori, calculatori — dar adânc distrugători de suflete — materialismul și utilitarismul distruge adeseori creația. Sufletele umane sunt cu atât mai perfecte cu cât ele se nizuiesc să înțeleagă infinitul. Dragostea de natură ne face să simțim divinul prin îmbinarea frumosului, adevărului și a dragostei.

„Și aceasta este principiul de bază al esteticii lui Tagore, fiindcă nimeni n'a pătruns mai bine decât el esența și rostul creației artistice: frumseța e armonia țărâmurii cu nețărâmurii, a legii cu libertatea. Opera de artă nu trebuie limitată numai la înțelegerea, numai la cerințele mediului moral, în care se dezvoltă autorul, ea trebuie circumscrisă numai sensibilității celor dintr'un cerc restrâns închis în hotarele etnice sau etice, ci trebuie lărgită și multiplicată, pentru a fi accesibilă tuturor inteligențelor chiar și celor de altă credință și de altă naționalitate. Și națiunea unică pe care o acceptă Tagore e *omenirea*; pentru întreaga umanitate crează artistul, fără deosebire de rasă,

de țară, de clasă socială, asemeni sunt pretutindeni oameni, — suntem toți copiii lui Dumnezeu, nu sclavii stupidei mașinării care împarte viața în compartimente“ (Adevărul Literar și Artistic, Nr. 296 din 6 August 1926 pag. 3).

Marele profet al vremii noastre Tagore a știut să facă să vibreze unison sufletele tuturor, marea umanitate reiese iarăși la lumina zilei, soarele își desvelește razele sale și fiii perduți se reîntorc iarăși spre Creatorul universului. Timpurile în cari trăim noi sunt pline de amarul vieții, rostul adevărat al existenței nu l-am aprofundat fiind orbiți prea mult de patimi josnice, cari după spusele lui Tagore ne răpesc florile cele mai delicate ale sufletului nostru: înțelegerea, dragostea, armonia și contemplarea vieții din natură.

Tagore a adâncit natura, autorul Vedelor deasemenea reprezintă viața naturală, ea e pătrunsă până în fibrele adânci ale existenței, infinitul planează deasupra noastră și gândul unic e Creatorul Lumii.

(Urmează)

## Săptămâna.

„Aventura Vasilescu, Nacht et Comp. indică o temperatură îngrijorătoare. Și într'o țară în care totul e posibil, totul acesta definește perspective de dezastru“.

„Curentul“

Din anonim a dat un iureș de senzațional excrocheria imaginată de un consorțiu Vasilescu, Nacht și Comp. A acoperit totul, nu s'a mai interesat nimeni de tot ce însuflețea curiozitatea obicinuită, ca și când s'ar fi oprit în loc celelalte preocupări“. Așa caracterizează d-l Pamfil Șeicaru în „Curentul“ momentul de senzațional al săptămânii. Un oarecare Vasilescu și un ovreu Nacht, câștigă printr'o excrocherie 25 milioane lei dela un consorțiu de belgieni pentru o intervenție ilegală.

Justiția omenească își va spune cuvântul odată sau niciodată. Până atunci, noi modești cetitori ai ziarelor stăm încremențiți, cetind cum oameni ce în trecutul lor n'au făcut nici atâta școală, cât să poată să stilizeze o scrisoare cum se cade, și astăzi se joacă cu zeci și sute de milioane, ca un modest preot cu zece sau în cel mai fericit caz, cu una sută lei. Nu cred să existe un preot care să fi văzut măcar o valiză cu 9,500.000 lei vre-odată, dar să i se predee cumva, așa pur și simplu într'o seară, la lumina unui felinar de stradă, la ușa unui automobil. Stai pur și simplu înmărmurit când te gândești, că cutărui preot i s'a ridicat mo-

desta mobilă din casa pentru un impozit de 2000 lei, că altul nici n'are un salariu, că mulți se frământă dureros și amarnic când vine luna să plătească viptul sau taxele școlare pentru un copil de școală, etc.

În aceste clipe mă gândesc la vorba d-lui prof. N. Iorga: „Banul aduce bani, munca aduce pâinea de zi“. Banul — fie prin escrocherie, fie prin investiții, aduce bani după sine; iar munca, *dacă vrea Dumnezeu*, aduce bucătura de pâine sau mălai. Ce este perspectiva înfricoșătorului război italo-abisinian, ce este îngrijorarea secetei ce ne dărâmă zi de zi munca și nădejdea răsplății ei, ce este coborârea Prea Sfințitului între fiii săi sufletești, pe lângă dansul milioanelor ce defilează în această săptămână în fața justiției umane? Preotul răspunde cu cuvintele: „Deșertăciunea deșertăciunilor...“

Dar cu un ochiu aruncat asupra senzaționalului săptămânii, și cu altul privind cruda realitate a existenței, mășori prăpastia întricoșată ce s'a deschis între **ban și muncă**.

\*

În „Săptămâna“ trecută am încercat să schițez tabloul vizitațiunii canonice din Forotic, văzut cu ochiul preotului. Am desprins momente înălțătoare, de o jertfă plină de abnegație din *munca* uriașă ce modestul preot o depune ca să răzbească realitatea zilei. Dacă în Forotic am surprins în plină sărbătoare, dure-roase întrebări de existență, la **Comorâște** icoana n'a fost altcum de cum s'a înfățișat la **Vărădia** și se va mai înfățișa aiurea.

La *Comorâște* la primirea Arhipăstorului ca și în *Vărădia* și în alte părți vizitate și pe cari va binevoi a le mai vizita, am văzut o nemărginită bucurie, însuflețire, nu exagerez când spun: un adevărat delir. Lumea: **Preoțimea** ca și **paorii** numai aci simt răcoarea în dogoritoarele și pustiitoare manifestățiuni din zilele noastre, oricum s'ar chema și sub orice patronaj s'ar săvârși.

Părintele I. Nicolaevici ce întruchipează cred sinteza abnegațiunii la primirea Prea Sfințitului, dintr'o bucurie fără margini, a făcut îndrăznețe comparații, până când părintele Șușan nu-și afla cuvintele de binevenire, doar din fața-i plină de griji, încadrată în odăjdiile liturgice, acoperită aproape de sf. Evangelic, radia sfințenia marelui Taine a Preoției. Ur popul imens, într'un decor frumos întruchipau primăvara și *nădejdea în bunul Dumnezeu* că în toamnă va răsplăti munca lor. Mărgăritarul vecerniei săvârșit de Prea Sfințitul secundat de frumseța rolului diaconului catedral, au stors cel mai intens sim-

țamânt de admirație, de pioasă evlavie și reculegere. Prea Sfințitul, ajutat de păr. diacon Teodor Roșca exprimă sintetic marele rol — și cum s'ar zice în zilele noastre „marele farmec“ — al ortodoxiei noastre.

Într-o biserică arhiplină, cuvântul arhiatorului, ce se identifică din naștere cu nevoile gleei, suplinește totul în lumea aceasta.

În casa păr. Șușan am aflat tradiționala bună primire a Românului creștin. De la poartă până în oficiu totul a fost pentru toți și toți au aflat viața familiară, frumoasă, solemnă și totuși atât de prietenoasă. O bună preoteasă încăruntată alături de zbuiciumul preotului-soț, o fată de pe a cărei față radia bucuria, că odată casa tatălui ei Preot, a văzut pe Stăpânul înconjurat de Preoții Săi și de bisericani sfințici, au ridicat nimbul casei preotești.

Ce s'ar mai putea spune de primirea în *Vărădia*, unde cei doi preoți: *Cuzman Fianu* și *Mihai Retezan*, ambii încărcăți de grije și necazuri au fost răpiți împreună cu poporul lor din realitatea crudă și au fost în stare să producă maximul așteptat, pentru a înfrumuseța calea Stăpânului.

\*

Am îndrăznit în „săptămâna“ trecută să spun, că vizitațiunile canonice, sunt mai întâi pentru preoți și ale lor. Poporul credincios trăește toată intensitatea clipelor de bucurie, dă dovadă de cea mai înaltă supunere și evlavie, dar sub imperativul vremii, răpit de actualitate și factorii ei, rămâne sub imperiul unei înălțătoare amintiri. Până când o vizitațiune canonică, coborârea Stăpânului, pentru un preot este retrăirea momentului solemn al hirotonirii. Fruntea vecinic încrețită a păr. *Iosif Răta*, preot-capelan fără salariu și cu doi copii, am văzut-o senină la reîntoarcerea dela Vărădie unde Prea Sfințitul a săvârșit vizitațiunea canonică și sf. liturgie. Ma gândeam, văzându-l atât de senin, la vorbele lui Kogălniceanu: „În viață o clipă de fericire intensă, face cât viața însăși“. Și atunci când eu preotească bucurie își mărturisea Iericirea trăită în Vărădia aveam în mână ziarele, ce pe pagini întregi — și foarte scumpe la tipar — descriau marea excocherie a lui Vasilescu, Nacht et Comp. cari se joacă cu sute de milioane.

Oare câți excroci, câți anonimi, câți potențați tăvălesc în convorbirile, mâncările, beuturile, hainele, plăcerile ce „rușine sunt a le și numi“ nu se joacă cu milioane și sute de mii, până când un preot conștiincios, un factor, dintre toți cei mai utili factori — abea se poate lupta cu grijile existenței. Și, mă mai gândeam, că din adâncă lipsă materială Prea Sfințitul

coboară între fiii Săi sufletesti cu cel mai modest anturaj, până când zilnic citești, că comisii și para comisii au fost trimise în străinătate, ca la sfârșit avutul Țării tot pe mâna unor plăgi ca Vasilescu, Nacht et Comp. să rămână.

Cu multă amărăciune ești silit să te gândești, că bugetul statului se resimte dacă s'ar da Bisericii dominante, naționale ortodoxe, 50 milioane la an, ca ea să fie la nivelul *chemării* și *cerinței*, până când alde Nacht et Comp. la un „supeu“ cu pepeni de 600 lei bucata se joacă cu zeci și sute de milioane.

„Într-o țară în care totul e posibil, **totul acesta** definește perspective de dezastru“. O astfel de țară numai preoțimea cu rândurile strânse și solidară cu arhipăstorii ei o poate salva dela dezastru.

Pr. Traian Constantin.

## Vizitațiunea canonică

a Prea Sfinției Sale Episcopului Vasile,  
în comuna Jebel și Vărădia.

În ziua sărbătoarei Sf. Proroc Ilie, Prea Sfinția Sa, însoțit de dl secretar D. Sgăvêrdia și de păr. diacon T. Roșca, a cercetat parohia din fruntea comună **Jebel**. În suita Prea Sfinției Sale, se mai aflau din Timișoara, Dnii Dr Iuliu Ionescu, subprefectul jud. Timiș-Torontal deputații sinodali Dr Iuliu Coste, Dr Victor Mercea, Dr Ioachim Miloia, Petru Savii, Patrichie Rămneanțu și Dănilă Iițescu. A mai venit cu Prea Sfinția Sa și Dl Prof. Icon. Stavrofor Dr Stefan Munteanu dela Oradea.

În comuna Jebel, în ziua vizitațiunei canonice, a fost hramul sf. Biserici (Ruga). Credincioșii, în haine de sărbătoare așteptau pe Stăpânul și Arhiereul lor iubit. La marginea comunei, oaspeții sunt așteptați de un banderiu de 60 călăreți, îmbrăcați în pitoreștile costume naționale. Călăreții conduc cortegiul Prea Sfinției Sale până la arcul de triumf, unde a așteptat administrația comunei, fanfara și o mulțime de credincioși. Aci Prea Sfinția Sa este salutat de primarul comunei, căruia îi mulțumește Prea Sfințitul Episcop, apoi pornesc cu toții pe jos până la sf. biserică. Pe drum, au fost înșirați elevii de școală. Clopotele bisericeii sunau majestos și puternic, copiii de școală și poporul dreptcredincios ovaționau și se închinau Stăpânului, treascurile bubuiau ca'n zile de mare praznic, iară când s'a apropiat cortegiul de sf. Biserică, corul a intonat „Pre Stăpânul și Arhiereul nostru Vasile“. Era un moment care a impresionat adânc pe toți cei prezenți.

În poarta bisericii --- alt arc de triumf --- a așteptat Prea On. Domn Protopresbiter Ioan Geția cu preoții: Ioan Ionescu, Liviu Surlașiu și Ioan Craia din loc, precum și Pr. Dimitrie Petcu din Gad. Raportul îl face veneratul părinte Ioan Ionescu din Jebel, care espune amănunțit și într'o formă frumoasă întreagă stare din parohie.

Sf. Liturghie o celebrează Prea Sfințitul Episcop cu asistența preoților amintiți, cărora li-se atașează Dr St. Murteanu. Răspunsurile le-a dat corul mixt din Jebel, compus din circa 80 membri, mare parte dintre dâșii membri ai societății Sf. Gheorghe.

La priceasnă predică Prea Sfinția Sa despre adevărata biserică a lui Hristos, care nu este și nu poate fi alta, decât biserica noastră ortodoxă, bazată pe învățăturile sinoadelor ecumenice și pe învățătura tuturor Apostolilor.

În cadrul cuvântării Sale, Prea Sfințitul decorează cu dreptul de a purta brâu roșu pe harnicul și veneratul părinte I. Ionescu, pentru activitatea sa de 52 ani în preoție cinstită „spre a fi și altora de îndemn“. Insuși Prea Sf. Sa îl încinge cu brăul roșu. Răspunde surprins și emoționat păr. I. Ionescu, mulțumind Prea Sfinției Sale, pentru înalta distincție și pentru onoarea ce i-a făcut, aducând personal această distincție. A fost un moment înălțător, văzând bucuria mulțimei de credincioși, care radia de pe fața fiecăruia, văzându-și „păstorul cel bun“ decorat în acest mod sărbătoresc.

După sf. Liturghie, Prea Sfințitul a făcut câteva vizite la conducătorii comunei, a revizuit Oficiul parohial găsind ordine pretutindeni. Masa a fost servită în casa ospitalieră a păr. I. Ionescu la care a luat parte întreagă suita Prea Sfinției Sale, precum și invitați din comună.

Într'o atmosferă cordială la sfârșitul mesei copioase, ia cuvântul Dl Dr Iuliu Coste, toastând pentru Prea Sfinția Sa și pentru sărbătoritul paroh I. Ionescu. Răspunde Prea Sfințitul Episcop, cerând sprijinul tuturor, pentru ridicarea bisericii lui Hristos la nivelul cerut de împrejurările de azi și pentru sprijinirea Episcopatului ortodox român.

După masă numeroasa suită însoțește pe Prea Sfinția Sa la Obad.

\*

Câteva clipe de reculegere sufletească și de întărire în cele spirituale a trăit și comuna **Vărădia**, când P. S. Sa a descins în această comună.

Așezată la granița de vest a Țării, unde a fost la sfârșitul secolului XVIII-lea și începutul sec. XIX sediul protopresbiterat și care a dat Românilor pe învățatul cărturar Pau Iorgo-

vici și pe Ioan Tomici, fost protopop al Caransebeșului, Vărădia a ținut să facă P. S. Sale o grandioasă primire.

Dela hotarul comunei un banderiu de 40 călăreți îmbrăcați în frumoase costume naționale însoțesc pe P. S. Sa până la podul de peste Caraș. Aici, sub arcul de triumf P. S. Sa, în sunetul renumitei fanfare ortodoxe din Vărădia condusă de inimosul și cunoscutul dirijor Pau Farca, descinde din mașină, iar primarul comunei Pau Cipu, înconjurat de notarul comunei Pau Nica, subnotarul Ioan Bartolomeiu, consiliul comunal și foarte mult popor, rostește cuvântul de bun venit.

De aici se îndreaptă spre piața comunei, unde sub al doilea arc de triumf este întâmpinat de preoții: G. Popa, I. Ciorei, S. Bartolomei, C. Panciovan, P. Bernaz, E. Popovici, R. Suci, I. Berlogia, C. Damian, I. Râta, P. Beutură, I. Lupinca, I. Simu și I. Firca. P. S. Sa, în sunetul fanfarei unite din loc descinde din mașină, însoțit de dl Dimitrie Sgăvêrdia, secretar episcopesc, Econ. Stavrof. Munteanu profesor la Academia teologică din Oradea, Dr Mihai Groșianu, vajnicul luptător pe teren bisericesc, Dr R. Secoșan secretarul prefecturii Caraș, primpretorul Popa și Dr Pavel Lazăr deputat. Preotul Cuzman Jianu exprimă bucuria credincioșilor ortodoxi de a vedea în mijlocul lor pe marele și iubitul Arhipăstor. Protopopul Romul Stoica, în numele Bisericii gr.-cat., exprimă omagiile credincioșilor acestei biserici, spunând că fiii acestei biserici din loc cu bucurie iau parte la această sărbătoare creștinească și românească. D-na Ing. Livia Viciu în numele societății femeilor ort. rom. „Credincioasa“ din loc, prezintă omagiile femeilor ort. rom. cari cu iubire stau întotdeauna în sprijinul bisericii strămoșești. P. S. Sa, vădit emoționat își arată mulțumirea sufletească de a vedea în acest sat, cu vechi tradiții bisericești atâta preocupare de cele bisericești. Mulțumește Păr. prot. Romul Stoica pentru armonia care există între cele două confesiuni din loc, se arată plăcut surprins, că în acest sat există o societate a femeilor ortodoxe atât de necesară pentru evidențierea calităților româncei de bună credincioasă și mamă. Vestitul cor din Mercina cântă după fiecare vorbitor „Întru mulți ani Stăpâne“.

De aci se formează cortegiul în frunte cu preoții, pornind spre sfânta biserică. Elevii școlii primare așezați pe 2 rânduri în frunte cu directorul Ioan Treicu, aruncă flori în calea P. S. Sale.

Sunete de clopote și pocnete de treascuri însoțesc cortegiul până la poarta bisericii, unde

așteptau P. O. D. Protopresbiter Virgil Musta, preotul Nicolaevici, diaconul episcopesc Teodor Roșca și preotul local Mihail Retezan, care face un mic istoric și o scurtă dare de seamă despre situația din comună, insistând asupra scăderii populației.

În mijlocul entuziasmului populației se începe oficierea sfintei Liturgii de soborul preoților prezenți, în frunte cu P. S. episcop. Răspunsurile liturgice au fost date de corul mixt ortodox din loc, condus de preotul Mihail Retezan. La ecteniile cererii stăruitoare, P. S. Sa a făcut rugăciunea pentru ploaie atât de dorită de cei prezenți.

La Priceasnă P. S. Sa pornind dela cuvintele sfântului apostol Pavel către Romani cap. X vers 10, arată ce trebuie să se înțeleagă prin credința din inimă ca să fie spre adevăr și dreptate și ca această credință să fie vie trebuie exteriorizată prin faptele și prin întreaga noastră viață. În continuare arată ce a însemnat pentru noi biserica strămoșească și care a fost atitudinea înaintașilor noștri față de ea, cum și-au rânduit viața după învățăturile ei. Biciuiește apoi îndepărtarea celor de astăzi de viața sfințită prin Biserica dela leagăn până la mormânt, insistând mai ales asupra relelor ce rezultă din concubinaj, căsătorie prematură și denatalitate. În altă ordine de idei arată datoria românească și creștinească ce o avem de a ne integra cu toții în sânul maicei biserici strămoșești, ale cărei învățături păzindu-le vom putea ajunge la viitor mai bun, rămânând stăpâni pe moștenirea lăsată de atâția și atâția eroi.

După terminarea sfintei Liturgii, P. S. Sa a vizitat pe Preotul Mihail Retezan unde face revizia oficiului parohial găsind totul în ordine. Face apoi o vizită Păr. Prot. Romulus Stoica, cu care împreună pleacă la locuința preotului Cuzman Jianu, unde e pregătită masa pentru P. S. Sa, suita și toată preoțimea.

După masă la ora 3, P. S. Sa își continuă vizitațiunea canonică, plecând spre comuna Rachitova.\*)

Rap.

\*) Dela Obad și Rachitova nu ni-au sosit dări de seamă.

*Omul e născut ca să muncească, precum e născută pasărea ca să zboare.*

Iov, V. 7.

\*

*Pentru cine vrea, în puțin timp și din nimica se fac multe și mari.*

Bogdan P. Hasdeu.

## ȘTIRI

**Consistor plenar.** Sâmbătă în 27 Iulie s'a ținut o ședință plenară a Consiliului eparhial în care s'au desbătut chestiuni mai importante de ordin administrativ.

**Distincție.** Din prilejul vizitațiunei canonice dela Jebel, la praznicul marelui proroc Ilie, P. S. Sa a binevoit să distingă cu brâu roșu pe preotul Ioan Ionescu din Jebel. Distincția a binemeritat-o venerabilul preot după o rodnică păstorire de peste jumătate de veac în frunțașă comună a ortodoxismului nostru bănățean. Felicitări!

**Echipă regală în Rudăria.** Din cele 24 echipe regale cari activează în vara aceasta, una lucrează în comuna Rudăria. Echipa a sosit în comună la 7 Iulie a. c., iar în Dumineca următoare a și aranjat parastase pentru marile figuri dispărute ale Graniței. Desigur că alături de utilele cercetări, aceste echipe realizează și operă culturală prin asemenea fapte de laudă.

**A demisionat guvernatorul Băncii Naționale.** Dl Grigorie Dimitrescu, guvernatorul Băncii Naționale a României a demisionat din acest post. În motivare fostul guvernator arată că fiind ținta unor atacuri violente și nejustificate, de altă parte în dorul de a se face lumină complectă în jurul recentelor întâmplări, demisionează irevocabil dela conducerea Institutului nostru de emisiune.

## CONCURS.

Nr. 4292 B. 1935.

Se aduce la cunoștință celor interesați, că petițiunile de primire în Academia teologică pe anul școlar 1935—1936 sunt a se înainta Consiliului eparhial, prin Oficiile protopopești până la 15 Septemvrie a. c.

La petițiuni se vor alătura următoarele documente:

1. Extras de botez.
2. Diploma de bacalaureat.
3. Certificat de moralitate dela Oficiul parohial, vizat de către Oficiul protopopesic.
4. Certificat dela medicul Academiei teologice, că petentul este deplin sănătos și fără defecte.

5. Declarațiunea părinților sau tutorelui, că vor suporta toate cheltuelile cu întreținerea petentului în internatul diecezan.

Se obsearvă că toți studenții Academiei teologice sunt obligați să locuiască în internatul diecezan.

Petenții, când vor fi chemați, vor avea să se prezinte la Consiliul eparhial.

Caransebeș la 12 Iulie 1935.

Episcopul diecezan:

† Vasile

## Notă Oficială.

Nr. 4130 E. ex 1935.

Se aduce la cunoștința studenților dela Academia teologică că înscrierile la Academie se fac anul acesta în zilele de 28-30 Septembrie a. c.

Asupra cazurilor de întârziere din motive binecuvântate, decide Consiliul eparhial.

La înscriere se solvase următoarele taxe:

- a) Didactrul Lei 300.
- b) Pentru fondul de ajutorare „Ioan Popasu“ Lei 50.
- c) Pentru fondul de excursii Lei 50.
- d) Pentru societatea de lectură „Ioan Popasu“ Lei 50.
- e) Pentru baie Lei 50.
- f) Pentru folosirea mobilierului Lei 100.

Examenele de corigență de curs și examenele generale se țin începând din 25 Septembrie, iar prelegerile se încep la 2 Octombrie a. c.

Toți studenții ai căroror părinți nu locuiesc în Caransebeș sunt obligați să locuiască în internatul Academiei teologice.

Taxa anuală pentru internat, care după împrejurări se poate majora, este de Lei 8000 (Optmii) pe întreg anul școlar și se plătește anticipativ în patru rate de câte Lei 2000 (Douămii) și anume rata I-a la înscriere, rata II-a la 15 Noembrie a. c., rata III-a până la 31 Ianuarie 1936 și rata IV. până la 15 Aprilie 1936.

De hainele de pat, de rufărie și de spăiatul (curățitul) lor se vor îngriji studenții. Tot așa și de tacâmurile necesare la intrarea în internat.

Se observă, că certificatul medical, pe care au să-l prezinte tinerii, cari intră pentru prima dată în Academia teologică, trebuie să fie eliberat de către medicul Academiei d-l Dr. Virgil Budințianu.

Caransebeș în 5 Iulie 1935.

Episcopul diecezan:  
† Vasile

### La Librăria Diecezană

se află de vânzare

# obiecte bisericesti

dela cele mai renumite fabrici.

Copie.

Nr. 179 par. ex 1935.

1-2

## Publicațiune de licitație.

În baza aprobării Venerabilului Consiliu Eparhial din 18 Iulie Nr. 4420 E. ex 1935 se publică licitație minuendă pentru executarea lucrărilor de conservare a tencușilor la ambele turnuri și icoana hramului sf. biserici ort. rom. din Logoj, și lucrările accesorii.

Licitațiunea se va ținea în ziua de **7 August** a. c. ora 10 a. m. în localul epitropiei parohiale, la care pot participa antreprenorii cu ecalificația recerută.

Comuna bisericească nu acordă nici un fel de spese pentru oferte și își rezervă dreptul de a aproba oferta cea mai avantajoasă din punct de vedere moral și material.

Licitanții sunt obligați a depune 10% garanție în numerar.

Caetul de sarcini, condițiunile generale și speciale precum și devizul, în baza căruia urmează a fi făcută oferta, pot fi văzute la epitropia parohială zilnic între orele 9—12 a. m. și 4—6 p. m.

Logoj, la 23 Iulie 1935

**Dr Aurel Mihaescu** m. p.

**Laețiu Petru** m. p.

președinte

secretar

*Pentru conformitate cu originalul adeverește.*  
*Dr Aurel Mihaescu adm. protopresbiter cond. Of. par.*

## Licitațiune minuendă.

În baza aprobării Venerabilului Consiliu eparhial Nr. 3957 E. ex 1935 ddo 28 Iunie a. c. se publică licitațiune minuendă pentru repararea bisericii ort. rom. din comuna Honoricu, jud. Severin și anume:

Acoperirea turnului și partea acoperișului deasupra altarului cu tablă galvanizată pe care comuna o pune la dispoziția întreprinzătorului.

Prețul de strigare 9.378 Lei.

Licitația se va ținea Duminecă în 11 August 1935 la ora 11 a. m. în sf. biserică.

Licitanții vor depune vadiu de 10% înainte de licitare, Consiliul parohial își rezervă dreptul a preda lucrul licitantului în care va avea mai mare încredere și nu acordă nici un fel de spese de călătorie și nici altfel de spese.

Devizul de spese și condițiunile de licitație se pot vedea la Oficiul parohial.

Honoricu din ședința Consiliului parohial ținută la 14 Iulie 1935.

**George Biberea**

**Ioan Stoian**

paroh, președinte

secretar

## Brâne preotești

dela cele mai renumite fabrici și cu prețuri convenabile de vânzare la Librăria diecezană.

